

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ

В Україні продовжується процес формування сільськогосподарського землекористування ринкового типу, в результаті чого створено всі передумови економічного зростання, що формують базову основу конкурентоспроможності аграрного сектора економіки. Після указу Президента України «Про порядок паювання земель, переданих у колективну власність сільськогосподарським підприємствам» від 08.08.1995 № 720/95 [1] постала проблема ефективного використання землі. Сільськогосподарські підприємства, внаслідок орендування земельних ділянок на різний термін, здебільшого, не зацікавлені в підвищенні віддачі з кожного гектару, а продовжують рухатись старим шляхом екстенсивного виробництва, порушуючи екологічний стан ґрунтів України і завдаючи збитків до бюджету країни.

Даній проблемі присвятили свої дослідження такі вчені, як: А.В. Босенко, В.В. Горлачук, О.В. Лазарева [2], В.М. Гончаров, А.Я. Сохнич, А.М. Третяк та інші. В своїх працях вони наголошували на тому, що існують великі проблеми в сфері сільськогосподарського землекористування. Так, В.В. Горлачук обґрунтував в своїх працях важливість створення конкурентоспроможних землекористувань як основу для розвитку сільської місцевості.

Стратегічним завданням є підвищення конкурентоспроможності та зміцнення ресурсного потенціалу, а пріоритетним напрямом є реструктуризація економічної бази та створення умов для диверсифікації на новій технологічній основі. Земельна політика України в сучасних умовах є однією з найбільших важливих у контексті розвитку соціальної та економічної політики, багатофункціонального розвитку сільських територій та ін., де земля, будучи стратегічним ресурсом, відіграє виняткову роль. За таких умов об'єктивно обумовленим є обрання оптимальної стратегії, спрямованої на формування конкурентоспроможного сільськогосподарського землекористування, яке служить точкою росту сільського господарства і є його головним інвестиційним ресурсом. На думку Босенко А.В. стратегічні напрями розвитку землекористування передбачають впровадження прогресивних управлінських рішень, що зумовлюють збільшення віддачі від нових землеробських і технічних засобів і технологій. Але, вважаємо, що це припущення є невірним, оскільки не враховано, чи є нові засоби і технології екологічно безпечними чи ні.

Управління землекористуванням можна розглядати як сукупність дій, спрямованих на отримання заздалегідь визначених результатів [2, с. 28]. З урахуванням вищеприведеного, відповідно до чинного законодавства основними завданнями державного управління земельними ресурсами, що дозволяють здійснювати певний вплив на об'єкт управління є: наділення органів управління відповідними правами і повноваженнями, що забезпечують реалізацію управлінських впливів щодо ефективного використання і охорони земель; гарантія і захист прав власності і користування землею всіх форм власності; економічне регулювання раціонального використання землі (плата за землю, стимулювання раціонального використання землі, відшкодування збитків, зумовлених неправильним використанням землі та ін.); розвиток іпотечного кредитування; інноваційно-інвестиційна діяльність; розвиток ринку земель; ведення державного земельного кадастру, організація проведення землеустрою та моніторингу земель; оцінка земель; охорона навколишнього середовища, збереження і відтворення родючості ґрунту; створення правових, економічних та інших передумов для різних форм господарювання на землі та ін.

Отже, ефективність сільськогосподарського землекористування, добробут суб'єктів господарювання на землі та суспільства в цілому визначальним чином залежить від осмислення ролі управління земельними ресурсами відповідно до тенденції ринкової економіки і впровадження у їх діяльність інноваційної стратегії як одного із головних факторів економічного прогресу. Підводячи підсумок, слід додати, що законодавча база може забезпечити створення прозорих умов для ведення сільськогосподарського господарювання, що, в свою чергу, дозволить не тільки збільшити надходження до бюджету України, але й заохотити сільськогосподарські підприємства до створення та впровадження новітніх технологій виробництва сільськогосподарської продукції.

Список використаних джерел

1. Указ Президента України «Про порядок паювання земель, переданих у колективну власність сільськогосподарським підприємствам» № 720/95 від 08.08.1995. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/720/95>.
2. Лазарева О.В. Управлінські фактори формування конкурентоспроможності сільськогосподарського землекористування. Ефективна економіка та менеджмент: теорія і практика: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, 14-15 листопада 2014 р. Національний гірничий університет. У 2-х частинах. Дніпропетровськ: Видавничий дім «Гельветика», 2014. Ч. 2. С. 28-31.